

kan skaffe sig dem ad en anden Vej, det ærede Medlem nævnedes Gas, elektrisk Lys, jeg ved ikke, om det ærede Medlem nævnedes Vand, men det kan man ogsaa nævne, kort sagt, disse Goder, som Kommunerne skaffer sine Beboere, kan den udnytte og bestatte indirekte igennem disse Goder. Skulde det egentlig være en sund og god Vej at gaa? Men det er en Vej, man kan gaa, at sige, at Kommunerne paa den Maade skal forsøge sine Indtægter. Der tales ogsaa om, at den mellemkommunale Betsatning skal hjælpe Kjøbenhavn, men der er intet Menneſte, der kan sige, om den vil gøre dette. Den bringer i og for sig ikke nogen ny Skat frem, det er kun en Fordeling af Skatterne mellem de forskellige Kommuner, og om Kjøbenhavn kan staa sig ved den eller ikke, kan være et Spørgsmaal. En anden Sag er, hvis man til den mellemkommunale Betsatning knytter ny Skatteobjekter, opgraver ny Skatteobjekter, saa som Aktieselskaber og juridiske Personer; derved fremkommer et plus, men det er ikke noget i og for sig nødvendigt Led af den mellemkommunale Betsatning, om man end vanskeligt nok kan tænke sig den gennemført uden i Forening med dette. Der er endelig en tredjedde Maade, hvorpaa Kjøbenhavn kan skaffe sig Indtægter, og det er ved at spare, ved at nedsætte sine Udgifter, men jeg tror ikke, at det vil være velkomment for Kommunens Beboere, om dens Bestyrelse skulde komme til at gaa den Vej. Der er endelig en Hovedbetragtning, som jeg maa tillade mig at anføre, og hvorfors det forundrer mig noget, at d'Her. kunne forbyde sig saa stærkt i den Materie, om Kjøbenhavn ogsaa behøver disse Penges, og ikke stole noget paa, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, i Kraft af den Selvstyrelse, Kommunerne have her i Landet, er den, som skal stonne over dette Forhold. Vi have nemlig den Anomali — det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) dvalde derved i Gaar, og jeg mener at maatte understrege det — at alle andre Kommuner her i Landet, selv den mindste Kommune, staa temmelig frit med Hensyn til Paaligning til at fyldestgøre deres Behov, om end med nogen Begrænsning, de kunne kun forhøje Ligningen en vis Del, indtil $\frac{1}{5}$ mod Gennemsnittet af de foregaaende tre Aar. Det samme er Tilfældet med Amtene og Købstæderne, de staa temmelig frit med Hensyn til Tilvejebringelsen af Midlerne, og for Landkommunernes Vedkommende staa de ogsaa med stor Frihed med Hensyn til det Grundlag, hvorpaa de ville tilvejebringe Midlerne, idet de kunne stonne over, hvor meget de ville ligne paa

Hartkornet, og hvor meget paa Formue og Beslighed. Der er ganske vist ogsaa der noget hindrende Regler, men det er ikke vanskeligt at forandre sit Grundlag. Samtlige Kommuner i Landet staa altsaa med langt større Betsatningsfrihed end Kjøbenhavns Kommune, og det maa vistnok erkendes at være en Anomali. Det er dog et Spørgsmaal, om man for Landets største Kommune ret længe vil vedligeholde dette Forhold, og sige, at denne Kommune maa ikke selv tage nogen Bestemmelse om, hvorledes dens Udgifter kunne tilvejebringes, det er Lovgivningsmagten alene, der skal gøre det, og selv om Kommunen trænger nok saa meget til Midler, nægte vi dem, naar Kommunen ikke vil gaa den Vej, som vi lovmæssigt paalægger den; selvfølgelig kan man gøre det.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), som rorte ved dette Punkt, erkendte jo for øvrigt, at der kunde være Trang til Forhøjelse. Det ærede Medlem lagde særlig Vægt paa, at Indkomstskatten, der blev indført i 1861, skulde være en Hjælpeſkat, og tilføjede mente det ærede Medlem at maatte staa fast, at da Indkomstskatten blev bevilget af Lovgivningsmagten, blev tillige Grundskatten, for at nævne det med et kort Ord, Skatten paa faste Ejendomme fikseret. Ærede Medlemmer vide jo dog, at de ere fikserede saaledes, at de efterhaanden komme til at give ikke saa lidt mere, efter som When udvider sig, og Grundene blive værdifuldere. Jeg erkender selvfølgelig, at Indkomstskatten den Gang blev fastslaaet til højst 3 pCt. som en Hjælpeſkat; men det maatte være let at forudsæ, at den maatte kunne blive mere end en Hjælpeſkat, hvilket den nu er; thi nu er den omtrent Halvdelen. Men vil man sammenligne Forholdene mellem Kjøbenhavn og Købstæderne — og det er meget naturligt — vil man finde, at medens man vel endnu kan sige, at i Kjøbenhavn er Indkomstskatten en Hjælpeſkat og ikke den dominerende Skat, saa er i Købstæderne Formue- og Beslighedsſkatten den absolut dominerende, hvorom alt drejer sig. I Kjøbenhavn er man ikke endnu nær saa langt fremme paa Indkomstskattens Omraade, som man er i Købstæderne med Formue- og Beslighedsſkatten. Det forekommer mig altsaa, at man med Høje kan sige, at Kjøbenhavn har et billigt Krav paa, at man hjælper den til ny Betsatningsnormer, og i hvert Fald, at man i Lovgivningen erkender, at der maa staves ny Indtægtskilder, og at det maa være gennem Skattepaalæg, hvad Vej man